

TIỂU MUỘI THỪA SAI BÁC ÁI

Nữ Tu Maria Plautilla - tục danh Lucia Cavallo - chào đời ngày 18-11-1913 tại Roata Chiusani (Bắc Ý) trong một gia đình nghèo có đông con. Năm 12 tuổi, thân mẫu đột ngột từ trần. Lucia thay thế mẹ hiền đảm nhận trách nhiệm chăm sóc đàn em thơ dại.

Tuổi thơ sớm nếm mùi cơ cực khiến Lucia trưởng thành trước tuổi. Cô thiếu nữ đảm đang mọi việc trong nhà. Công tác này chín mùi nơi Lucia tâm tình quên mình để chỉ nghĩ đến người khác. Mấy năm sau, khi đàn em đủ lông đủ cánh, Lucia tự do thực hiện ước muốn: dâng hiến toàn thân cho THIÊN CHÚA trong cuộc sống tu dòng. Chị viết:

- Tôi ra đi làm thánh, bằng bất cứ giá cả hy sinh nào.

Ngày 3-11-1933, Lucia Cavallo - 20 tuổi - từ bỏ tất cả, bước vào nhà mẹ các Tiểu Muội Thừa Sai Bác Ái tại Tortona (Bắc Ý). Chị nhận tên dòng là Maria Plautilla và tuyên khấn ngày 7-12-1937 trong tay đấng sáng lập, thánh Linh Mục Luigi Orione (1873-1940).

Chị được chỉ định làm việc tại nhà thương Piccolo Cottolengo ở Genova-Paverano. Từ đây, Chị Maria Plautilla biến khu bệnh viện thành mái ấm gia đình, tu viện, bàn thờ, nhà nguyện và cứ điểm truyền giáo. Nói tắt một lời, nhà thương trở thành tất cả cho Chị. Bởi vì, chính nơi đây, Chị đem trọn khả năng nghề nghiệp hòa lẫn với tình thương, tính hiền dịu và lòng bác ái để phục vụ bệnh nhân. Chị quên mình và quảng đại giúp đỡ mọi người. Chị tự ý kéo dài các phiên trực đêm để lưu lại cạnh các bệnh nhân. Chị cũng dành thời giờ để dạy giáo lý cho các trẻ em.

Đức Hồng Y Dionigi Tettamanzi - lúc làm Tổng Giám Mục Genova (Bắc Ý) - hân hạnh quen biết Chị Maria Plautilla, khi Chị phục vụ tại nhà thương Genova, đã viết về Chị như sau.

Tôi dễ dàng hồi tưởng Chị Maria Plautilla nơi khuôn mặt của các nữ tu cùng dòng, mỗi lần tôi có dịp gặp gỡ Các Chị. Một nữ tu đồng lớp với Chị Maria Plautilla nói với tôi: "Chị thấy mọi sự đều tốt lành, ai ai cũng dễ thương. Chị đến với tất cả bệnh nhân và dành ưu tiên cho người bệnh xem ra ghê tởm nhất. Bệnh nhân càng bẩn thỉu càng được Chị thương yêu và tận tình chăm sóc. Chị tự tay tắm rửa và thay đồ cho các bệnh nhân. Chị luôn quan tâm sao cho các bệnh nhân thơm mát, mọi đồ dùng ngăn nắp và sạch sẽ. Bệnh nhân nào cũng ước ao được Chị chăm sóc. Khu vực nhà thương nào có Chị phục vụ đều thưng thức hương vị thơm tho từ tính tình vui vẻ nhanh nhẹn của Chị.

Chị Maria Plautilla là mẫu gương bác ái sống động, đúng như nguyện ước của thánh Luigi Orione khi sáng lập dòng các Tiểu Muội Thừa Sai Bác Ái. Chị không phải là nữ tu khác thường, ăn nói hoạt bát trước công chúng hoặc là một giáo lý viên tài ba. Không. Chị không thuộc mẫu người ấy. Chị chỉ là nữ tu - như bao nữ tu khác - vẫn còn hiện diện ngày nay:

- Một nữ tu đóng vai mẹ hiền chăm sóc cho con mình, một y tá bên giường bệnh nhân, hoặc một người con hiếu thảo cạnh các cha mẹ cao tuổi và đau yếu.

Chưa hết. Sự hiện diện của Chị kèm theo một lời khuyên nhủ, ủi an và tràn kinh Mân Côi. Chị luôn kết thúc buổi nói chuyện bằng câu:

- Chúng ta phó thác mọi sự trong tay THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA.

Từ khi còn ở ngoài đời cũng như lúc gia nhập dòng tu, từ hồi khoẻ mạnh cũng như khi đau yếu, cuộc đời Chị Maria Plautilla như tổng kết biểu tượng cử chỉ khiêm tốn và quảng đại của cậu

thiếu niên trong Phúc Âm. Cậu dâng Đức Chúa GIÊSU năm chiếc bánh và hai con cá để Chúa làm phép lạ hóa bánh ra nhiều, nuôi sống đám đông dân chúng hơn bốn ngàn người, không kể đàn bà con nít. Cử chỉ tượng trưng sự quan phòng, không đến từ khả năng riêng, nhưng đến từ lòng nhân hậu bao la của THIÊN CHÚA. Chị ghi trong tập tu đức của mình:

- Không có nhân đức không thể vào Thiên Đàng. THIÊN CHÚA phán xét vô cùng nghiêm khắc dựa trên điểm này: Có làm điều lành cho mọi người và không bao giờ làm hại ai không?

Tâm tình bác ái được nuôi dưỡng và thực thi suốt cuộc đời đã đạt chóp đỉnh trong ngày cuối cùng. Chị đang đau nằm liệt giường bỗng trông thấy một bệnh nhân tâm thần trèo vắt vẻo trên thành cửa sổ. Chị dùng trọn sức lực để kéo người bệnh ra khỏi hiểm nguy và Chị đã trút hơi thở cuối cùng ngày 5-10-1947, hưởng dương 34 tuổi.

... "Này con, đừng xao lãng, nhưng hãy cố gắng sống khôn ngoan và thận trọng: đó sẽ là sức sống cho tâm hồn, là đồ trang sức đeo nơi cổ. Rồi bước đường con đi sẽ an toàn, và chân con sẽ chẳng bao giờ vấp. Khi ngã lưng, con không khiếp sợ. Nằm xuống rồi là an giấc thanh thoi. Đừng sợ chi khi kinh hãi bất thần ập xuống, hay kẻ ác xông vào tấn công. Vì THIÊN CHÚA sẽ ở bên con, giữ chân con khỏi sa vào chạm bẫy. Khi có thể, con đừng từ chối làm điều lành cho ai đáng được hưởng. Khi có thể cho ngay, thì con đừng có nói: "Đi đi, mai trở lại, rồi tôi sẽ cho bạn!" Đừng mưu hại tha nhân, hại người đang cùng con sống yên ổn. Đừng cãi cọ với ai vô cớ, khi họ chẳng làm gì để hại con" (Sách Châm Ngôn 3,21-30).

("Don Orione oggi", I Santi di Famiglia, Settembre 2001, trang 21-24)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt